

Arrest

nr. 44 762 van 14 juni 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 31 maart 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 februari 2010 tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 2 maart 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. KIWAKANA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 februari 2008 dient verzoeker, van Congolese nationaliteit, een asielaanvraag in.

Op 27 juni 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker worden geweigerd.

Op 14 juli 2008 stelt verzoeker beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad weigert zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker bij arrest nr. 18 945 van 21 november 2008.

Op 2 augustus 2008 voltrekt de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Tervuren het huwelijk tussen verzoeker en mevrouw B.W.E., een tot verblijf in het Rijk gemachtigde vreemdeling.

Op 23 oktober 2008 dient verzoeker schriftelijk een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 10*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 6 november 2008 richt de Dienst Vreemdelingenzaken een schrijven aan de burgemeester van de gemeente Tervuren waarbij deze laatste ervan op de hoogte wordt gesteld dat de Dienst Gezinshereniging de volgende documenten niet heeft ontvangen: een kopie van het nationaal paspoort en visum van verzoeker, het gemeentelijk bewijs van voldoende huisvesting, een uittreksel van het strafblad of een attest van goed gedrag en zeden van maximum zes maanden oud, een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat verzoeker niet lijdt aan één van de ziekten voorzien in de Vreemdelingenwet en een ziekteverzekering die gans het gezin in België dekt.

Op 1 december 2008 legt verzoeker een attest van voldoende huisvesting, een bewijs van goed gedrag en zeden, een medisch getuigschrift, een ziekteverzekering en zijn Congolees rijbewijs voor.

Op 22 december 2008 legt verzoeker een kopie van zijn paspoort voor.

Op 6 januari 2009 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een bijlage 41 waarbij wordt aangetoond dat verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 10*bis* van de Vreemdelingenwet heeft ingediend en dat deze aanvraag in overweging wordt genomen. Verzoeker wordt tevens in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 6 september 2009 stelt de lokale politie een positief samenwoonstverslag op.

Op 19 oktober 2009 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een A-kaart (bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister), geldig tot 28 maart 2010.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers echtgenote op 8 november 2009 is ingeschreven in de gemeente Denderleeuw.

Op 9 februari 2010 richt de Dienst Vreemdelingenzaken een schrijven naar de burgemeester van de gemeente Tervuren waarbij deze laatste wordt verzocht verzoeker en zijn echtgenote uit te nodigen om de reden te achterhalen van het feit dat er sinds 8 november 2009 geen samenwoonst meer is tussen verzoeker en zijn echtgenote.

Op 19 februari 2010 faxt de gemeente Tervuren naar de Dienst Vreemdelingenzaken een brief van verzoeker waarin hij zijn versie van de feiten geeft en een brief van een buurvrouw ten gunste van verzoeker.

Op 24 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt.

"In uitvoering van artikel 13§4 van de wet van 15.12.1980 en het artikel 26/5§2 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van de genaamde:

S.J.A., geboren te (...) op (...), onderdaan van Congo (Dem.Rep.)

Verblijvende te 3080 Tervuren, E.H. 56/2

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voldoet niet meer aan de voorwaarden vervat in artikel 10 bis van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door de wetten van 28 juni 1984 en 6 augustus 1993;

De vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, onderhouden geen of geen werkelijk huwelijks-gezinsleven meer (art. 13, §4, 3° W.)."

Een gelijkaardige beslissing wordt genomen ten opzichte van de twee minderjarige kinderen van verzoeker.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker het volgende aan.

"Enig middel volgt uit de overmacht, de schending van de artikelen 2 en volgende van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motivatie van administratieve handelingen, schending van de zorgvuldigheids en onderzoeksverplichting, schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, schending van artikel 11 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Eerste onderdeel;

Artikel 10 van de wet van 15 december 1980 stelt dat:

"De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in één van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10;

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

Maar artikel 10 van bovenvermelde wet stelt ook dat:

"(...) De minister of zijn gemachtigde houdt in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die het huishouden verlaten hebben en bescherming nodig hebben. In deze gevallen zal hij de betrokken persoon op de hoogte brengen van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf op basis van het eerste lid, 1°; 2° of 3°."

Dat dit in casu wel degelijk het geval is zoals dat ook blijkt uit de brieven die door verzoeker en zijn buurvrouw aan de Dienst Vreemdelingenzaken gericht werden in februari 2010 (zie bijlage 2 en 3).

Dat de tegenpartij geen rekening gehouden heeft met de aangehaalde elementen.

Dat de tegenpartij ten gevolge niet kan stellen dat zij het dossier zorgvuldig hebben behandeld;

Dat de er in casu duidelijk een schending van de zorgvuldigheidsplicht bestaat;

"Overwegende dat de zorgvuldigheidsplicht vereist dat de overheid bij de feitenvinding zorgvuldig te werk gaat en dat zij ervoor zorgt dat haar alle mogelijke nuttige gegevens worden bezorgd opdat haar besluitvorming tot stand kan komen na een behoorlijke afweging van alle ter zake dienende gegevens" (RS n°58.328, 23.02.96).

Dat dit element ook als een schending van de motiveringsplicht moet worden beschouwd.

Dat de bekritiseerde beslissing duidelijk behept is met afwezigheid van motivatie en ondermeer de zorgvuldigheids en onderzoeksverplichting, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur schendt.

Dat de motieven van de bestreden beslissing ongegrond of niet ter zake zijn.

Dat de motivatie van de bestreden beslissing bij gevolg niet aan de wettelijke vereisten beantwoordt."

2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat uit de door verzoeker aangehaalde brieven absoluut niet blijkt dat verzoeker het slachtoffer is van huiselijk geweld en bescherming nodig zou hebben. Verwerende partij merkt op dat uit de brief waarnaar wordt verwezen enkel blijkt dat verzoekers echtgenote de relatie heeft beëindigd en dat verzoeker de hoop koestert dat alles nog goed komt. Bij citering van artikel 13, § 4 van de Vreemdelingenwet duidt verwerende partij erop dat verzoeker en zijn echtgenote die hij vervoegt, geen of geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer onderhouden en dat verzoeker dit niet betwist. Voorts stelt verwerende partij vast dat verzoeker zich tevergeefs tracht te beroepen op een uitzonderingsclausule in de wet, terwijl uit geen enkel element in het dossier blijkt dat verzoeker het slachtoffer zou zijn van huiselijk geweld. Verwerende partij is van mening dat de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid heeft geoordeeld dat het verblijf aan verzoeker dient te worden geweigerd. Verwerende partij stelt tevens dat de gemachtigde van de staatssecretaris daarbij heeft gehandeld na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers situatie daadwerkelijk kenmerken en conform de toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief. Verwerende partij besluit dat de bestreden beslissing op rechtmatige wijze werd genomen, zonder miskennen van de zorgvuldigheidsverplichting .

2.3. In de repliekmemorie volhardt verzoeker in wat werd uiteengezet in het initiële verzoekschrift.

2.4. In het enig middel voert verzoeker de schending aan van “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat verzoeker nalaat aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht. Het is niet aan de Raad dit te specificeren (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

2.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 13, § 4 van de Vreemdelingenwet en artikel 26/5, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker niet meer voldoet aan de voorwaarden vervat in artikel 10*bis* van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker en de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenote, geen of geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer onderhouden. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

2.6. Verzoeker betwist geenszins de motieven van de bestreden beslissing en erkent uitdrukkelijk dat hij niet meer bij zijn echtgenote woont, maar meent dat de motivering van de beslissing niet afdoende is, daar geen rekening werd gehouden met artikel 11, § 2, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voegt, ter bevestiging van de door hem aangevoerde feitelijke omstandigheden, twee brieven gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken in bijlage bij zijn verzoekschrift.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker heeft een verblijfsrecht verkregen op basis van artikel 10*bis*, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, als familielid, zijnde de buitenlandse echtgenoot, van een vreemdeling die gemachtigd werd in België te verblijven voor een beperkte duur. Artikel 10*bis*, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet verwijst naar de in artikel 10, § 1, 4° tot 6° van de Vreemdelingenwet bedoelde familieleden van een vreemdeling die gemachtigd werd in België te verblijven voor een beperkte duur en een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden indienen. Zo wordt gedeut op artikel 10, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“(…)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk of gemachtigd is om er zich te vestigen:

- de buitenlandse echtgenoot (...), die met hem komt samenleven (...);

- (...);
(...)”

Uit de daaropvolgende artikelen van de Vreemdelingenwet blijkt dat het verblijfsrecht van verzoeker kan worden beëindigd indien de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd geen of geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer onderhouden.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekers echtgenote sinds 8 november 2009 is verhuisd naar Denderleeuw en dat er door verzoeker en zijn echtgenote geen huwelijks- of gezinsleven meer wordt onderhouden en verzoeker ontkent dit geenszins. Bijgevolg is de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid en met inachtneming van alle stukken van het dossier tot de bestreden beslissing gekomen.

Vooreerst dient hierbij opgemerkt te worden dat verzoeker zich bij zijn uiteenzetting in het verzoekschrift beperkt tot het verwijzen naar twee brieven die door de gemeente Tervuren op 19 februari 2010 naar de Dienst Vreemdelingenzaken werden gestuurd en waarbij verzoeker, bij citering van artikel 11, § 2, vierde lid van de Vreemdelingenwet poogt aan te tonen dat hij het slachtoffer is van huiselijk geweld. De eerste brief betreft een verklaring van verzoeker zelf waarin hij de feitelijke voorgaanden van zijn verblijfssituatie in België uiteen zet, waarin hij duidt op zijn betrokkenheid met betrekking tot zijn kinderen en de integratie van zijn gezin, waarin hij duiding geeft betreffende zijn werksituatie en opleiding en waarin verzoeker aangeeft dat hij op onbegrip stuitte binnen zijn relatie, dat er sprake was van vele discussies en dat zijn echtgenote hem heeft verlaten. Verzoeker geeft tevens te kennen dat hij zijn echtgenote nog de tijd wil geven om na te denken over hun leven in de toekomst. Verzoeker vraagt tenslotte de wijziging van statuut om verdere machtiging tot verblijf te verkrijgen. De tweede brief die verzoeker in bijlage bij het verzoekschrift bijbrengt, betreft een verklaring van zijn voormalige buurvrouw waarin zij de betrokkenheid van verzoeker met betrekking tot zijn kinderen en de integratie van zijn gezin schetst, waarin zij verklaart regelmatig ruzie te hebben gehoord in de woning van verzoeker en waarin zij bevestigt dat verzoekers echtgenote hem heeft verlaten.

De Raad kan slechts vaststellen dat in de twee brieven, waarnaar wordt verwezen door verzoeker en die aan verwerende partij ter kennis werden gebracht op 19 februari 2010, geen melding wordt gemaakt, noch enige aanwijzing of indicatie kan worden teruggevonden, van *“personen die het slachtoffer zijn van geweld, die het huishouden verlaten hebben en die bescherming nodig hebben”* zoals wordt gesteld in artikel 11 van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat hieruit geenszins blijkt als door verzoeker aangegeven dat hij mogelijks het slachtoffer is van huiselijk geweld. In deze brieven wordt door verzoeker en zijn voormalige buurvrouw enkel bevestigd wat reeds in de motieven van de bestreden beslissing te lezen valt, namelijk dat verzoeker en zijn echtgenote niet meer samenwonen en geen of geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer onderhouden. Gezien de gegevens in de brieven geen nieuwe gegevens aanbrengen aangaande het niet of niet meer voldoen aan de voorwaarden van artikel 10bis van de Vreemdelingenwet, noch aangaande het eventuele bestaan van huiselijk geweld (waarvoor artikel 11 van de Vreemdelingenwet in een specifieke regeling voorziet), diende de gemachtigde van de staatssecretaris niet specifiek op deze aangevoerde brieven te antwoorden, daar de brieven geen bijkomende informatie bevatten waarover de gemachtigde van de staatssecretaris kon oordelen en de determinerende motieven van de bestreden beslissing aldus volstaan en zelfs bevestigd worden door de brieven.

Daarnaast wordt opgemerkt dat verzoeker in zijn verzoekschrift bij de citering van artikel 11, § 2, vierde lid van de Vreemdelingenwet en de verwijzing naar de twee brieven in bijlage bij het verzoekschrift een andere versie of verklaring voor de vastgestelde feitelijkheden geeft, maar in wezen zijn beoordeling in de plaats van de beoordeling gedaan door verwerende partij stelt. De aangevoerde kritiek omtrent de feiten geeft aldus blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad benadrukt dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad is in deze niet bevoegd om zich in de plaats te stellen van de overheid en de verblijfssituatie van verzoeker opnieuw ten gronde te beoordelen.

Nu het hoofdmotief van de bestreden beslissing niet wordt betwist maar eerder wordt bevestigd door verzoeker, en dit hoofdmotief strookt met alle wettelijke bepalingen ter zake, stelt de Raad vast dat verzoekers overige kritiek niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

In het kader van huidige bestreden beslissing worden de feitelijk en juridische motieven erin weergegeven, en diende de gemachtigde van de staatssecretaris geen motieven op te nemen inzake de door verzoeker naar voor gebrachte omstandigheden.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Waar verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt opgemerkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris met toepassing van voormeld beginsel zijn beslissingen zorgvuldig dient voor te bereiden en deze dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit het voorgaande volgt dat verzoeker niet aantoonde dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding. Bijgevolg kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET